ainagi et seal jõba ama elusas seesan. Ega
mis ta näeb seal ainaks suureksräägimaks ei tõu
nad Wene naised meeste riides, võtavad amad su
ed nisad päält wälja ja silavad seal ahju peal
Tema kangas nutta ahju peält ülesse tõusmab ülle
lõunma nutta teise järele pennide peelt ja lase
vana Wene naistele kaela. Mänel läämud ta pea
lõkki, mänel rinna laud sisse, mänel käe wigastus
mänel jälle jala alt ära j.n.e. Nii pesnud ta nad
seal enamiste käis surnaks. Uus jaaksnud ag
ära ja tulnud kuni ühe ajani, kus ta mitte hälp
juste üle palle saanud. Siin saanud ta tema kätt
ja teinud eragaks. Sest seadis nimetatakse jõe
ja Wene ajaks, Wene naise mõõstu seaks. Ta hakand
nüüd seal majas elama, elanud enamiste jõlgi
ja teinud ka nõtukse kaupa põldu. Wünnas
hakatud temu käest ka renti pärima. Ehile mees
nud ta eestas ühe linna mõisa rendides, viimas
kaas, kahu, nelinn.e. Nü kasunud rent aeg ajalt
ikka suuremaks, kuni see tõlu nüüd jõba üle
läi rubla renti maksta. (Seda tõlu nimetatakse
Wõlli tõlaks. Teisene valkas, Põha faanis).

Näfugustel aegadel elanud inimesed käis

mõõga. Ja leanud on nad läi ahtud ne ära
mõõt suomõõt sõna ähara kõrgite ehnest
ähkja ahjunud ná kõrge paksunud pähe ülesse
nanud jõ hand mõõdigi pole (kõmsigi mõõ
ja teinud jõma hõõga ära omaddi mõõt. Jõe mõõ
sõnud jõ kõrge suu kõmõdigi jõe, mõõgat
sõst sõgõt. Ühõlõõ kõnud mõõ ja jõgi jõõ
kõõ kõõgõõmõõ õõ kõõgõõnud ka õõõ mõõ
kõõ ja kõõ mõõnud kõõmõõ kõõõ